YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (viides jaosto)
25 päivänä tammikuuta 2001 *

Asiassa C-111/99 P,

Lech-Stahlwerke GmbH, kotipaikka Meitingen-Herbertshofen (Saksa), edustajanaan Rechtsanwalt R. Bierwagen,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu viides jaosto) yhdistetyissä asioissa T-129/95, T-2/96 ja T-97/96, Neue Maxhütte Stahlwerke ja Lech-Stahlwerke vastaan komissio, 21.1.1999 antaman tuomion (Kok. 1999, s. II-17) kumoamista itseään koskevilta osin,

vastapuolena ja väliintulijana

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään V. Kreuschitz ja P. F. Nemitz, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

Saksan liittotasavalta, asiamiehinään W.-D. Plessing ja C.-D. Quassowski,

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH, kotipaikka Sulzbach-Rosenberg (Saksa),

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. La Pergola sekä tuomarit M. Wathelet, P. Jann (esittelevä tuomari), L. Sevón ja C. W. A. Timmermans,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Lech-Stahlwerke GmbH (jäljempänä LSW) on yhteisöjen tuomioistuimeen 30.3.1999 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EHTY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-129/95, T-2/96 ja T-97/96, Neue Maxhütte Stahlwerke ja Lech-Stahlwerke vastaan komissio, 21.1.1999 antamaan tuomioon (Kok. 1999, s. II-17, jäljempänä valituksenalainen tuomio) niiltä osin kuin mainitussa tuomiossa hylätään valittajan asiassa T-129/95 nostama kanne Baijerin osavaltion suunnittelemasta valtiontuesta EHTY:n terästeollisuuden yrityksille Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH, Sulzbach-Rosenberg ja Lech-Stahlwerke GmbH, Meitingen-Herbertshofen, 4 päivänä huhtikuuta 1995 tehdyn komission päätöksen 95/422/EHTY (EYVL L 253, s. 22; jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamisesta. Kyseinen hanke koski 20 miljoonan Saksan markan (DEM) suuruista korvausta, joka Baijerin osavaltion oli tarkoitus maksaa LSW:lle.

2 Komissio oli riidanalaisessa päätöksessä luokitellut EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa kielletyksi valtiontueksi suunnitellun taloudellisen tuen, joka perustuu kahteen Baijerin osavaltion ja Max Aicher GmbH & Co. KG:n (jäljempänä Aicher) välillä 27.1.1995 tehtyyn sopimukseen, joiden mukaan Baijerin osavaltio toisaalta ottaisi vastatakseen Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH:lle (jäljempänä NMH) kertyneistä tappioista 125,7 miljoonaa DEM ja myöntäisi kyseiselle yritykselle 56 miljoonan DEM:n suuruisen taloudellisen tuen sekä toisaalta maksaisi 20 miljoonan DEM:n kertasuorituksen LSW:lle.

3 NMH ja LSW nostivat asiassa T-129/95 riidanalaisesta päätöksestä kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Asiat T-2/96 ja T-97/96, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yhdisti asiaan T-129/95, koskivat 49,9 miljoonan DEM:n (asia T-2/96) ja 24,1 miljoonan DEM:n (asia T-97/96) suuruisia lainoja, jotka Baijerin osavaltio oli myöhemmin myöntänyt NMH:lle ja joita komissio myös piti kiellettynä tukena. Kyseiset kaksi asiaa eivät koske LSW:tä.

4 Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, että riidanalaiset maksut suoritettiin sen jälkeen, kun Baijeriin lähelle Tšekin rajaa sijoittautunut yhtiö Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte (jäljempänä Maxhütte) asetettiin konkurssiin vuonna 1986; kyseisen yhtiön toiminnan lakkaaminen uhkasi aiheuttaa useiden työpaikkojen häviämisen kyseisellä taantuvalla alueella. Baijerin osavaltio osallistui tällöin rakenneuudistukseen käyttämällä tähän tarkoitukseen NMH:ta, jonka osakkeista se omisti 45 prosenttia. LSW omisti NMH:n osakkeista 11 prosenttia. Baijerin osavaltio omisti riidanalaisena ajanjaksona LSW:stä 19,73 prosenttia ja Aicher kyseisen ajanjakson kuluessa suuruudeltaan vaihdelleen, mutta aina huomattavan osuuden. Baijerin osavaltio päätti vuonna 1994, kun NMH:lle oli vuorostaan kertynyt suuria tappioita, yksityistää kyseisen yrityksen myymällä omistamansa osuuden Aicherille. Näin ollen 27.1.1995 tehtiin kaksi sopimusta, joilla Baijerin osavaltio myi Aicherille osuutensa NMH:sta symbolisella kolmen DEM:n hinnalla ja osuutensa LSW:stä yhdellä DEM:lla; kyseisillä sopimuksilla sovittiin myös tämän määräyksen 2 kohdassa kuvailluista maksuista. Baijerin osavaltio ilmoitti kyseisistä sopimuksista komissiolle ennen maksujen suorittamista. Komissio kieltäytyi riidanalaisella päätöksellä antamasta lupaa kyseiseen toimenpiteeseen. Pääasiaa koskevat tosiseikat esitetään yksityiskohtaisemmin valituksenalaisen tuomion 6—26 kohdassa.

5 NMH ja LSW nostivat 8.6.1995 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa ne vaativat riidanalaisen päätöksen kumoamista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun ensimmäisen jaoston puheenjohtajan 15.1.1996 antamalla määräyksellä Saksan liittotasavalta hyväksyttiin oikeudenkäynnin väliintulijaksi tukemaan kantajien vaatimuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla mainitun kanteen ja kaksi muuta NMH:n nostamaa kannetta, jotka koskivat Baijerin osavaltion NMH:lle myöntämiä lainoja ja jotka oli yhdistetty ensiksi mainittuun kanteeseen.

Valituksenalainen tuomio

6 Valituksenalaisen tuomion 97—99 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensinnäkin, että NMH ja LSW ovat yhtiöitä, joihin sovelletaan EHTY:n perustamissopimusta, ja että perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa kielletään epätavanomaisen yleisluonteisesti tuki ja avustukset, jotka valtio myöntää muodossa tai toisessa.

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutkii tämän jälkeen kyseisen tuomion 104—140 kohdassa NMH:n ja LSW:n esittämän ensimmäisen kanneperusteen osalta sitä, olisiko kooltaan julkista sektoria hoitaviin organisaatioihin rinnastettavissa oleva yksityinen sijoittaja saattanut suorittaa samanlaisissa olosuhteissa sellaisia maksuja, joista sovittiin 27.1.1995 tehdyissä sopimuksissa (yksityisen sijoittajan toimintaa koskeva arviointiperuste), ja tulee siihen tulokseen, ettei näin ollut.

8 Toista kanneperustetta — joka perustuu erityisesti kantajina olevien yritysten tuotannon vähäiseen osuuteen asiaankuuluvista markkinoista — tutkiessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 146—151 kohdassa todennut, ettei perustamissopimus sisällä yhtään määräystä, jonka mukaan kilpailua vain vähän vääristävä tuki jäisi perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa määrätyn kiellon soveltamisalan ulkopuolelle.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt myös kolmannen kanneperusteen, joka koski olennaisten menettelymääräysten rikkomista eli riidanalaisessa päätöksessä olevaa tiettyjen tosiseikkojen virheellistä kuvausta ja kyseisen päätöksen perustelujen puutteellisuutta, sekä neljännen kanneperusteen, joka perustui puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen.

Valitus

10 LSW haki 30.3.1999 valituksenalaiseen tuomioon muutosta itseään koskevilta osin. Saksan liittotasavalta ilmoitti yhteisöjen tuomioistuimeen 18.6.1999 jättämällään kirjelmällä haluavansa valituksen osalta jatkaa väliintuloaan tukeakseen LSW:n vaatimuksia. NMH, joka toimitti loppulaskelmansa 6.11.1998, ei valittanut tuomiosta.

11 LSW vetoaa valituksensa tueksi seitsemään valitusperusteeseen. Ensimmäinen valitusperuste koskee sitä, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole

LSW:n mukaan tutkinut sitä, täyttikö LSW:lle myönnetty taloudellinen korvaus ne tosiasioihin ja oikeudellisiin seikkoihin perustuvat edellytykset, joiden perusteella se kuuluu perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa määrätyn kiellon soveltamisalaan. Toisessa valitusperusteessa toistetaan väite, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen perustelut ovat tältä osin riittämättömät. Kolmas valitusperuste perustuu siihen, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole oikeudellisesti tarkastellut niitä tosiseikkoja, joita sille on esitetty kolmannen kanneperusteen yhteydessä. Neljäs valitusperuste koskee perustelujen puuttumista tältä osin. Viidennellä valitusperusteella LSW moittii tapaa, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin soveltaa oikeussääntöjä vertaillessaan Baijerin osavaltion käyttäytymistä yksityisen sijoittajan käyttäytymiseen. Kuudes valitusperuste koskee oikeudenkäyntivirhettä, joka liittyy sellaiseen vaatimukseen saada tietoa asiakirjoista, johon ei ole otettu kantaa, ja seitsemäs valitusperuste koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista.

12 LSW ja Saksan liittotasavalta vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion valittajaa koskevilta osin

— ratkaisee asian itse ja kumoaa riidanalaisen päätöksen valittajaa koskevilta osin

— velvoittaa komission korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut

— toissijaisesti ja siltä varalta, että yhteisöjen tuomioistuin ei itse ratkaise asiaa, palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja määrää, että oikeudenkäyntikuluista on päätettävä myöhemmin.

13 Komissio puolestaan vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin työjärjestyksensä 119 artiklan mukaisella määräyksellä

— toteaa, että valitus on jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat

— toissijaisesti hylkää valituksen perusteettomana

— siinä tapauksessa, että kanne otettaisiin uudelleen tutkittavaksi, hylkää sen

— velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

14 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

Valituksen tutkittavaksi ottaminen

15 Komissio esittää alustavasti oikeudenkäyntiväitteen, joka koskee sitä, ettei LSW:llä ole oikeussuojaintressiä.

16 Komission mukaan NMH:n konkurssi, se, että Baijerin osavaltio on lopullisesti hylännyt rakenneuudistussuunnitelmat, ja se, että valituksenalainen tuomio on tullut lainvoimaiseksi kaikilta NMH:ta koskevilta osiltaan ilman, että NMH olisi valittanut siitä, minkä seurauksena kaikkien maksettujen summien takaisinperiminen on aloitettu, ovat kaikki kyseisen tuomion antamista seuraavia tapahtumia, mikä poistaa tuomiolta kaiken haitallisuuden LSW:n kannalta. Ne taloudelliset syyt ja näin ollen myös se oikeudellinen perusta, jotka koskevat sitä, että Baijerin osavaltion oli tarkoitus maksaa LSW:lle 20 miljoonaa DEM:aa, ovat komission mukaan lakanneet olemasta, koska NMH:n tervehdyttämissuunnitelman — johon sisältyi kyseisen määrän maksaminen LSW:lle edellytyksellä, että suunnitelma pantaisiin täytäntöön — täytäntöönpano on tullut lopullisesti mahdottomaksi. Baijerin osavaltio ei komission mukaan enää missään tapauksessa maksaisi tällaista määrää LSW:lle. Näin ollen LSW:llä ei ole oikeussuojaintressiä esillä olevassa asiassa.

17 LSW ja Saksan hallitus katsovat, että komission tekemä oikeudenkäyntiväite on hylättävä. Ne väittävät, ettei NMH:n kohtalolla ole mitään vaikutusta siihen 20 miljoonan DEM:n saatavaan, joka LSW:llä on Baijerin osavaltiolta. Kyseisen määrän maksaminen, josta sovittiin 27.1.1995 tehdyllä sopimuksella, oli LSW:n ja Saksan hallituksen mukaan korvausta siitä arvonmenetyksestä, joka LSW:lle aiheutui sen osallistumisesta NMH:n pääomaan, eikä LSW:n tervehdyttämiseen liittyvä tuki.

18 Tältä osin on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuin voi jättää valituksen tutkimatta, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion jälkeisen tapahtuman vuoksi tuomio ei enää ole valittajan kannalta epäedullinen. Valittajalla on nimittäin oikeussuojan tarve vain, jos valituksen lopputulos voi tuottaa

valittajalle etua (ks. asia C-19/93 P, Rendo ym. v. komissio, määräys 19.10.1995, Kok. 1995, s. I-3319, 13 kohta).

19 LSW:n valitusintressin osalta on todettava, että vaikka vaikuttaa todennäköiseltä, että Baijerin osavaltio on lopullisesti hylännyt NMH:n taloudellisen tervehdyttämissuunnitelman ja ettei se ole enää valmis maksamaan LSW:lle 20 miljoonaa DEM:aa, kyseessä ei ole oikeudellisesti toteen näytetty ja riidaton seikka. Jos LSW:n valitus tässä oikeudenkäynnissä menestyisi ja jos riidanalainen päätös kumottaisiin, on mahdollista, että tältä osin toimivaltainen kansallinen tuomioistuin voisi tuomita Baijerin osavaltion maksamaan LSW:lle 20 miljoonaa DEM:aa 27.1.1995 tehdyn sopimuksen perusteella.

20 Komissio ei näin ollen ole osoittanut, ettei valituksen lopputulos voisi tuottaa etua LSW:lle. Komission tekemä oikeudenkäyntiväite on näin ollen hylättävä.

Ensimmäinen ja toinen valitusperuste

21 Ensimmäisessä valitusperusteessa LSW väittää pääasiallisesti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuomiossaan keskittynyt tarkastelemaan ainoastaan NMH:hon liittyviä seikkoja tutkimatta, täyttikö myös 20 miljoonan DEM:n maksaminen LSW:lle ne tosiasioihin ja oikeudellisiin seikkoihin perustuvat edellytykset, joiden perusteella kyseinen maksu voidaan luokitella perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa tarkoitetuksi valtiontueksi. Ensimmäisen oikeusasteen kantajien tosiasialliset olosuhteet eivät nimittäin olleet samanlaiset; LSW toteaa erityisesti, että se oli terve ja tuottava yritys, joka ei missään oloissa tarvinnut julkisista varoista maksettavaa taloudellista tukea. LSW sai ainoastaan korvausta osallistumisesta Maxhütten pelastustoimenpiteisiin Baijerin osavaltiolta, joka päättäessään luopua osuudestaan LSW:n pääomassa oli luvannut sille taloudellisen korvauksen sen kannattamattomasta osallistumisesta terveh-

dyttämiseen. Erotuksena NMH:n tapauksesta kyse ei näin ollen ole perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa tarkoitetusta tuesta.

22 LSW:n mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tässä suhteessa ole esittänyt mitään toteamusta LSW:n taloudellisesta ja rahoituksellisesta tilanteesta tai suunnitellun korvauksen vaikutuksesta. Valituksenalainen tuomio on näin ollen oikeudellisesti virheellinen.

23 Toinen valitusperuste perustuukin siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen laiminlyönyt EY:n perustamissopimuksen 190 artiklassa (josta on tullut EY 253 artikla) määrätyn perusteluvelvollisuuden.

24 Aluksi on todettava, että NMH ja LSW nostivat yhdessä kanteen asiassa T-129/95. Kannekirjelmä sisältää yhtenäisen tekstin, jossa esitettyjä väitteitä ei mitenkään eritellä siten, että viitattaisiin nimenomaan NMH:n tai LSW:n tilanteeseen. Kannekirjelmän ainoassa katkelmassa, jossa viitataan nimenomaisesti LSW:hen, eli 94 kohdassa todetaan seuraavaa: "Pääomanlisäys Lech-Stahlwerkeen on myös — edellä esitetyin perustein — toimenpide, jonka markkinaedellytysten mukaisesti toimiva yrittäjä olisi voinut toteuttaa. Tämä johtopäätös koskee välttämättömästi sitä sitoutumista, jonka Baijerin osavaltio vuonna 1987 teki toimintaa jatkaneen yrityksen [eli NMH:n] osalta." LSW ei näin ollen ole ensimmäisessä oikeusasteessa missään vaiheessa todennut, että sen tilanne olisi eronnut NMH:n tilanteesta, saati todennut sitä, missä määrin tilanteet erosivat toisistaan; LSW on päinvastoin korostanut näiden tilanteiden samanlaisuutta.

25 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta yhteisöjen tuomioistuimessa vaatimuksilleen sellaisia uusia perusteita, joihin se ei ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vedonnut, tämä tarkoittaisi, että asianosaisella olisi oikeus laajentaa yhteisöjen tuomioistuimessa, jonka toimivalta muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, kannettaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsiteltyyn asiaan nähden. Yhteisöjen tuomioistuimen toimivalta valitusasioissa on siten rajoitettu kohdistuvaksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sille

esitetyistä perusteista tekemään arviointiin (ks. mm. asia C-437/98 P, Infrisa v. komissio, määräys 14.10.1999, Kok. 1999, s. I-7145, 29 kohta).

26 Esillä olevassa asiassa on kiistatonta, että ensimmäistä valitusperustetta, joka perustuu NMH:n ja LSW:n erilaiseen kohteluun ja siihen, että LSW:n vastaanottama maksu ei sen erityinen tilanne huomioon ottaen ollut EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa tarkoitettu tuki, ei esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Kyseessä on näin ollen uusi kanneperuste, jonka tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, koska se on esitetty ensimmäisen kerran muutoksenhakuasteessa.

27 Näin ollen toinen valitusperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä ensimmäisen oikeusasteen kantajien erilaisen kohtelun osalta, on myös jätettävä tutkimatta.

Kolmas, neljäs ja viides valitusperuste

28 Kolmas valitusperuste, joka on otsikoitu "kolmatta kanneperustetta koskevien tosiseikkojen tarkastelun laiminlyönti", neljäs valitusperuste, joka perustuu "virheelliseen toteamukseen ja puutteellisiin perusteluihin", ja viides valitusperuste, joka koskee "virheellistä oikeussääntöjen soveltamista yksityisen sijoittajan kanssa tehdyssä vertailussa", muodostavat tosiasiassa yhden valitusperusteen, joka jakautuu kahteen osaan, joten valitusperuste on tutkittava yhdessä.

29 Valitusperusteen ensimmäisessä osassa LSW väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyä kolmatta kanneperustetta tutkiessaan ottanut huomioon LSW:n tarjoamia esimerkkejä tietyistä yksityisistä sijoittajista, jotka LSW:n mukaan olivat toimineet samalla tavalla kuin Baijerin osavaltio toimi käsiteltävänä olevassa asiassa, ja toisessa osassa, että arviointi, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki soveltaessaan

yksityisen sijoittajan toimintaa koskevaa arviointiperustetta, perustui virheellisiin tosiseikkoja koskeviin toteamuksiin.

30 Ensimmäisen osan osalta on totta, että kuten LSW väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tyytyy valituksenalaisen tuomion 184 kohdassa, joka koskee kolmatta ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyä kanneperustetta, tutkimaan kyseistä kanneperustetta ainoastaan olennaisten menettelymääräysten rikkomisen kannalta.

31 Kuten komissio perustellusti toteaa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli jo tutkinut tätä väitettä suhteessa sille esitettyyn ensimmäiseen kanneperusteeseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaakin valituksenalaisen tuomion 86 kohdassa nimenomaisiin esimerkkeihin, joihin valittajat ovat vedonneet tukeakseen sitä, että yksityinen sijoittaja olisi voinut esillä olevan kaltaisissa olosuhteissa lisätä NMH:n pääomaa Baijerin osavaltion tavoin; lisäksi valituksenalaisen tuomion 104—129 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutkii yksityiskohtaisesti yksityisen sijoittajan toimintaa koskevaa arviointiperustetta valittajien väitteet huomioon ottaen.

32 Näin ollen LSW:n esittämän valitusperusteen ensimmäisen osa, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen jättämällä sille esitetyt väitteet huomioon ottamatta, on selvästi perusteeton.

33 Valitusperusteen toisessa osassa, jossa valittaja riitauttaa ne toteamukset, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt soveltaessaan yksityisen sijoittajan toimintaa koskevaa arviointiperustetta, valittaja ei esitä syytä, jonka takia ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi sen mielestä tehnyt oikeudellisen virheen, vaan tyytyy ainoastaan toistamaan kyseisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja väitteet. Tällainen valitus on tosiasiassa vaatimus, jolla pyritään ainoastaan saamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aikaisemmin esitetty kanne uudelleen tutkittavaksi, mikä ei kuitenkaan EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. mm. asia C-317/97 P,

Smanor ym. v. komissio, määräys 9.7.1998, Kok. 1998, s. I-4269, 21 kohta). Tästä seuraa, että valitusperusteen toisen osan tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

34 Valittajan esittämät kolmas, neljäs ja viides valitusperuste ovat näin ollen osaksi selvästi perusteettomia ja osaksi niiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Kuudes valitusperuste

35 Kuudennessa valitusperusteessa LSW väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt ratkaisematta LSW:n sille esittämän vaatimuksen siitä, että LSW saisi EHTY:n tuomioistuimen perussäännön 23 artiklan mukaisesti tutustua kaikkiin asiakirjoihin, jotka komissio oli toimittanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle.

36 Tältä osin on riittävää todeta, että kyseisen perussäännön 51 artiklan mukaan valitus voi perustua väitteisiin, jotka koskevat asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta oikeudenkäyntivirhettä, joka on valittajan etujen vastainen. Esillä olevassa asiassa on todettava, ettei valittaja ole näyttänyt toteen tai edes väittänyt, millä tavalla sen puolustautumisoikeuksia olisi loukattu sillä perusteella, ettei sen vaatimukseen ole suostuttu. Valittaja ei myöskään ole täsmällisesti osoittanut, että komission asiakirjojen tutkiminen olisi jo tiedossa olevia seikkoja lukuun ottamatta voinut vaikuttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioon tai että se olisi johtanut toisenlaiseen tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja koskevaan oikeudelliseen arviointiin. Koska valitusasteessa ei tältä osin ole esitetty mitään täsmennystä, ei voida todeta, että se, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ottanut kantaa kyseiseen tietojensaantia koskevaan vaatimukseen, olisi loukannut LSW:n puolustautumisoikeuksia tai ollut muuten sen etujen vastainen.

37 Kuudes valitusperuste on näin ollen selvästi perusteeton.

Seitsemäs valitusperuste

38 Seitsemännessä valitusperusteessa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, koska se ei ole noudattanut suhteellisuusperiaatetta siltä osin kuin se on valituksenalaisen tuomion 146—151 kohdassa todennut, ettei de minimis -sääntöä voinut soveltaa tässä tapauksessa.

39 LSW:n mukaan de minimis -sääntö on oikeusperiaate, jota on sovellettava riippumatta siitä, miten se ilmenee positiivisessa oikeudessa. LSW:n mukaan tältä osin ei näin ollen ole suurta merkitystä sillä, ettei kyseisestä säännöstä ole nimenomaisesti säädetty perustamissopimuksesta seuraavassa positiivisessa oikeudessa. Perustamissopimuksessa ja johdannaisessa oikeudessa määrätään ja säädetään muista tukia koskevaan yleiseen kieltoon sovellettavista poikkeuksista, mikä LSW:n mukaan osoittaa, etteivät tukiin sovellettavat säännöt ole ehdottomia. Yleisesti ottaen kaikkien komission aloitteiden on pohjauduttava tarpeeseen. LSW toteaa, että EHTY:n perustamissopimuksen 5 artiklan toisen kohdan kolmannessa luetelmakohdassa määrätään, että komission on toimittava tavanomaisten kilpailun edellytysten ylläpitämiseksi ainoastaan silloin, kun olosuhteet niin vaativat. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi näin ollen pitänyt ottaa huomioon, että LSW:llä oli ainoastaan hyvin vähäinen osuus markkinoista ja että näin ollen korvauksen suunniteltu maksaminen ei olisi voinut vaikuttaa kilpailuun.

40 Komissio muistuttaa tältä osin, että LSW on jo esittänyt samat väitteet ensimmäisessä oikeusasteessa. Kyse on näin ollen siitä, että valitusasteessa tyydytään toistamaan ilman perinpohjaista analyysiä samoja seikkoja, joiden perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt kyseisen väitteen.

41 Tältä osin on todettava, että erotuksena EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohtaan (josta on muutettuna tullut EY 87 artiklan 1 kohta) EHTY:n perus-

tamissopimuksen 4 artiklan c kohdassa ei edellytetä, että tuki vääristäisi tai uhkaisi vääristää kilpailua, jotta sen voitaisiin katsoa olevan yhteismarkkinoille soveltumaton. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 147 kohdassa perustellusti todennut, kyseisessä EHTY:n perustamissopimuksen määräyksessä kielletään rajoituksetta kaikki tuet, joten määräyksen ei voida katsoa sisältävän de minimis -sääntöä.

42 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen soveltanut oikeussääntöä asianmukaisesti, joten seitsemäs valitusperuste on selvästi perusteeton.

43 Edellä esitetystä seuraa, että LSW:n valituksensa tueksi esittämät valitusperusteet joko eivät selvästi täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä tai ne ovat selvästi perusteettomia. Valitus on näin ollen yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

44 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan, jota työjärjestyksen 118 artiklan mukaan sovelletaan valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut LSW:n velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja LSW on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Kyseisen artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, joten Saksan liittotasavalta on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Lech-Stahlwerke velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Saksan liittotasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Annettiin Luxemburgissa 25 päivänä tammikuuta 2001.

R. Grass

kirjaaja

A. La Pergola

viidennen jaoston puheenjohtaja